

כתובתנו באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net> דוא"ל - info@ohrshalom.net

ד' מנחם אב תשס"ו גיליון מספר - 101 שנה שנייה חדש מאורות לילדים ונוער הערך - נועם צחור

<p>פרשת דברים - חזון</p>					<p>כניסת שבת / שעון קייץ חברון י"ם ת"א חיפה ב"ש 19:06 19:11 19:19 19:20</p>				
<p>יציאת שבת / שעון קייץ חברון י"ם ת"א חיפה ב"ש 20:19 20:19 20:21 20:22 20:20</p>					<p>העלון מוקדש לרפואת הילדה אביגיל בת סיגל</p>				

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת</p>					<p>העלון מוקדש לרפואה והצלחה בגשמיות ורוחניות</p>				
מוניה מיכאל בן יוסף ז"ל	אהד בן יהודית	אהרון בן חווה	אורי בן נורית	אייל בן רבקה	אידלהיט ארי פבלו ז"ל	אלפרד יוסף בן מלכה	גיא רפאל בן שושנה כמסנה	חיה שרה בת מיסה	חיים דניאל בן חיה
גימפל רחל בת יצחק ז"ל	יחזקאל בן רחל	יצחק רפאל בן רחל לאה	ליאב בן שושנה כמסנה	לייב בן חיה	דרנובסקי דוד בן יעקב ז"ל	מנחם מנדל בן חנה	משה דוד בן צביה יהודית	עומר בן סיגל	
זלמנוב אנה בת סמיון ז"ל	פייגא בת רחל	אוראל חיים בן אורית	גלילה בת פרחא	חסיה בת ברטה					

מאורות הפרשה - "וידוי דברים ואפילו ברמז"

"אלה הדברים, אשר דבר משה אל כל-ישראל, בעבר, הירדן, במדבר בערבה מול סוף בין-פארן ובין תפל, ולבן ויחצרות ודי זהב." [דברים א] והנה יש להבין שרמז להם משה רבינו זיע"א על מה שהכעיסו את השי"ת לכאורה מה השייכות לכתוב את "אלה הדברים" ללא ביאור ופירוש?

אלא נראה שכוונת הפסוק להורות לנו דרכי תשובה אמיתיים, למרות שלבעל תשובה יש לב נשבר מאוד, עוד קודם שנשאו ליבו לשוב אל ה', עם כל זה לא די במה שיושב במחשבתו לבד בעניני התשובה, כי המחשבה אינה דבר המתקיים, כי לעיתים במחשבתו משוטטים רעיונות שונים, כי כך הוא מדרכי הטבע "לחשוב מחשבות", על כן צריך השב לעשות פעולות רבות עד שיתעורר לבו בכל פעם יותר ויותר, ובזה יפעל שתתקיים בו ההתעוררות והרהורי התשובה כי בהתמדת המעשה ימות היצר.

וביותר צריך בעל התשובה שיתוודה בשפתיו בכל עת וידווי דברים אחר עזיבת החטא וע"י כך יגרום שיכיר בכל פעם את גודל הפגם ויוסיף אומץ בתשובה ובמעשים טובים עד שיטע בלבו שורש התשובה כיתד שלא תמוט, ויעשה פרי למעלה וחפץ ה' בידו יצליח ואף אם לפעמים לא יוכל לפרט חטאיו אף בינו לבין עצמו מחמת גודל הבושה על כל פנים יתוודה ברמז כדי שיהא לו שפלות ולב נשבר ושב ורפא לו.

ובזה נבין את הנאמר בפסוק "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" היינו לאחר שלימד לבני שב"אלה הדברים" היינו בוידוי דברים צריכים לשוב לשי"ת ואם לפעמים אינם יכולים להתוודות במו פיהם, יתוודו לכל הפחות ברמז, ועל כן רמז להם משה רבנו "במדבר בערבה" שהוכיחן ברמז מפני שחס על כבודן של ישראל.

ואמר האדמו"ר זצ"ל שכך צריך לנהוג כל אחד ואחד מישראל שנדב לבו אותו לשוב בתשובה אל השי"ת באמת, ורוצה שתתקיים בו התשובה שיתוודע בכל אופן אשר יוכל אל מעשיו ויתוודה ושב ורפא לו, והבא ליטהר מסייעין אותו, ויהיו ימיו בתשובה מתמדת.

כי "במדבר בערבה" [ר"ת וס"ת] בחינת "הדר" כנגד מידת "נצח" כי "הו"ד והדר" הם סגולת מידות הו"ד ונצח, וע"י הדר" בא ניצוח בשיר ורנן לשי"ת על זיכהו לשוב בתשובה וזה ע"י וידווי דברים ואפילו ברמז, כנרמז לנו "במדבר בערבה" בחינת "נצח".

והנה נראה כי האמצעיות מד"ב - ער"ב הם כאותיות שי"ח, שזו בחינת תפלה וידווי, "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו" שהתשובה מחזירה אותו אל אילנא דחיי בהיות שי"ח השדה בחינת אילין צדקייא דאינון סטרא דצדיק ח"י עלמין ש' ח"י ג' ענפין דאילנא הרומזים לג' אבות בחינת זכות אבות, וח"י עלמין [זהר בראשית כ"ח ע"ב].

והנה מצינו שט' הימים מר"ח מנחם אב עד ט' באב הם מסוגלים מאד לתשובה כמו עשרת ימי תשובה, ותשעה באב בעצמו הוא כיום הכיפורים, ועל פי זה אפשר להבין את הנאמר בגמרא [מגילה דף ה'] בדרך צחות, רבי ביקש לעקור תשעה באב ומוקי הגמרא תשעה באב שחל להיות בשבת היה וסבר כיון דאדחי אידחי.

דאיתא חד דאשכח לאליהו זכור לטוב ושאלו תנא אם ישמרו ישראל שתי שבתות מיד הם נגאלים, והא השתא יום כפורים שחל בשבת הוא, וכל ישראל בודאי עשו תשובה וקיימו ושמרו שתי שבתות, שהרי יום הכיפורים קרוי גם כן שבת "שבת שבתון יהיה לכם" ומדוע לא נגאלו?

וכן יש לבאר לגבי רבי מחמת שתשעה באב הוא כמו יוה"כ, ותשעה באב שחל להיות בשבת הוא כמו שני שבתות ושמרו בני"י שני שבתות ועל כן רצה לעקור תשעה באב שתבוא הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

מאורח האיוב – האנחה של "איכה"

האתנחתא בפסוק הוא על המילה השלישית בפסוק: לבדי, וכאן האנחה של איכה. הבעיה מתחילה מכך שמשא נמצא לבדו, לא מפני שהוא צריך כך וכך משמשים, או כך וכך אנשי צבא ומשמר ראש שיעמדו לפקודתו. על מה הוא בוכה?

הוא בוכה על נקודה תמציתית אחת; הוא בוכה על כך שזה לא העסק של אף אחד חוץ משל עצמו, וזה מה שאוכל את משה רבנו. אוכל אותו, שכל "טורחכם ומשאכם וריבכם" זה רק העסק שלו.

תלונתו של משה "האנוכי הריתי את כל העם הזה אם אנוכי ילדתיהו" (במדבר י"א, י"ב), היא לא תלונה על זה שיש לו עבודה קשה. מן הסתם לא השתנו הדורות, בודאי גם אז היתה באה למשה איזו אשה ושופכת עליו את כל חמתה, את האלמנות שלה, את העגינות שלה ואת הצרות שלה, או שהיו באים אחרים ומדקדקים: האם צריכים לעשר את המן? כמה מהמן צריכים לעשר? איזו ברכה מברכים על המן - המוציא לחם מן הארץ, או המוציא לחם מן השמים? איזו ברכה אחרונה מברכים עליו - שלוש ברכות, או מעין שלוש? ובודאי היו עוד שאלות מהסוג הזה.

אבל לא זה הענין. בעייתו של משה היא "איכה אשא לבדי", לא בכך שאין עזרה, אלא בכך שלאף אחד אחר לא אכפת. אומרים שדור המדבר הוא דור דעה, אומרים שהיו שם כמה אנשים שהיו ראויים בודאי להיות נביאים, ובכל-זאת לאף אחד חוץ ממשא לא אכפת. יש דבר שחשוב לזכור על-מנת להבין מעט את דור המדבר - אם אחד מאתנו זוכה, אפילו לרגע, לזיכרון המזכיר את קולו של הקב"ה, אפילו אם זה לא קולו, אלא בת קול, או בת בת קול - אז מצא לו לכל ימי חייו. כאן יש עם שלם, שהם ובניהם ונשותיהם, עמדו כולם ושמעו את ה' מדבר - זה דבר שאיננו נמחק ואיננו יוצא מהאנשים הללו. יש ביניהם ראשי אלפי ישראל, יש אנשים גדולים שכל אחד מהם גדול בפני עצמו, אבל הבעיה היא שאמנם כל האנשים הללו נחמדים, וכל אחד מהם אפילו מוכן למלא את התפקיד שלו, אלא שאם עשו אדם לראש מאה - אז הוא ממלא את התפקיד משעה שמונה בבוקר עד שלש אחר-הצהרים, הוא חותם על הכרטיס והולך הביתה

מאורח הסיפור הגסידי -

חסידי מספרים כי אל המגיד מקוז'ניץ בא אדם שהיה מסגף עצמו, לובש שק על בשרו וצם משבת לשבת. אמר אליו המגיד: האם סבור אתה שיצר הרע ירא מפניך? הוא מערים עליך ולוכד אותך בשק! חייך, שטוב יותר למי שמתיימר לצום משבת לשבת ובסתר הוא אוכל בכל יום - שהוא מרמה אחרים בלבד, ואילו אתה הנך כולך תרמית עצמית ואשליה גדולה.

- א. בתענית צבור אמרו אחרי תפלת שמו"ע וידוי ונפלת אפיים, ואח"כ אמרו סליחות [לא אמרו וידוי בתוך הסליחות]
- ב. בכל לילה שאחרי תענית אכלו רק מאכלי חלב חוץ ממוצאי יו"כ ותענית אסתר שאכלו מאכלי בשר.
- ג. בשלשת השבועות ערכו תיקון חצות בכל לילה בשעה שתים עשרה בדיוק.
- ד. האדמו"ר מהר"ב כשערך סעודת מלוה מלכה במוצש"ק שבין המצרים היה נחפז לסיים את הסעודה במהירות ויוצא לחדרו לעריכת תיקון חצות, ובשעה שהחסידיים עוד ישבו ושרו זמירות, היה הוא מסיר את השטריימל של שבת מעל ראשו ולובש "ספודיק" של חול לתיקון חצות.
- ה. המהר"ב היה עורך שלחן בר"ח אב רק עם מאכלי חלב.
- ו. לא היו טועמים בשר מר"ח [ויום ר"ח בכללן] עד י' מנחם אב.
- ז. גם בסעודות מצוה בימים אלו לא טעמו בשר.
- ח. ערב ת"ב שחל בשבת ערכו שלחן ואכלו בסעודה שלישית מאכלי חלב ואמרו תורה ומיעטו בזמירות.
- ט. שרו מזמור מ"ב ומ"ג בתהילים ["כאיל תערוג" ו"שפטני אלקים"] וברכו ברה"מז לפני בין השמשות.
- י. בת"ב וביר"כ הקפידו ללכת בגרביים בלבד ולא נעלו נעלי גומי ולבד [רק כשהיו עוברים ברחוב].
- יא. בת"ב בבוקר הניחו תפילין דרש"י ור"ת ביחד בצנעא בבית וקראו ק"ש.
- יב. אח"כ נכנסו לבית הכנסת להתפלל ולומר קינות עם הציבור ולא אמרו "איכה".
- יג. אמרו בתפלה "מזמור לתודה". [עין ברש"ל הוב"ד במג"א סי' נ"א ס"ק י", ובשלחן הטהור נ"א ס"ט, ובנמוקי יוסף]
- יד. מנחה התפללו בתפילין בביה"כ.
- טו. בתפלת מנחה אמרו "רחם" ולא "נחם"
- טז. זכר לחורבן היו מניחים אמה על אמה מטויח בלי סיד.
- יז. רבותינו הקדושים ערכו שלחן בט"ו באב, ביום זה חל גם ההילולא של הרה"ק רבי אשר מסטולין זצ"ל, אצל נכדם מהר"ש ומהר"ב היו מזמרים בשולחנם לכבוד ההילולא את הפזמון "כל ברואי מעלה ומטה" למהר"מ אלשקר, וכן היו מזמרים "הזכירו לפניו השמיעו לפניו תורה ומעשים טובים של שוכני עפר".

עאורות "היכל הברכה" – "אחד עשר יום מחרב"

"מחרב" חסר וא"ו בכל קריא בר מ"א עֲדָיִם מהר חורב, כי חרב הוא חרבן זין מלכים שזה היסוד של כל התורה, לברר זין מלכין כמבואר בלק"ת, שהכל לתקן עץ הדעת סיטרא דמותא להביאו לחיים, שכן העֲדָיִם הם חיות שבקליפות ובכל סיטרא דמותא ונמסור בידם החיות. ואות "ואו" הוא אות חיים כמבואר בזוהר אות אמת, ובזוהר תצוה. ועצמות עֲדָיִם הוא מהר חורב מלא ואו, החיות של עולם החורבן שבנה עולמות והחריבן, וכעת נמסור כל החיות של עולם החורבן ביד ישראל ובזה היה בהם כוח להמית כל הקליפות והרע ולהעלות הניצוצין והנפשות שהם חיות של הרע חורב שלא הוא עצמו העֲדָיִם כמבואר בלק"ת תשא, שעֲדָיִם הוא חיות הקליפות והעולמות של החרבן והוא חורב מלא. ועיין בזה בלק באריכות שעֲדָיִם מהר חורב הוא נהירו שמסר להם הס"מ ורהב ושרי האומות ובזה יכולין לברר מהם החיות. וחורב הוא הוא חיות של עולם היורבן והתהו. שמשם מלכים שמלכו בארץ אדום והענין נפלא ואמת היל"ול ואחד עשר יום מחרב חסר, הם י"א סממני הקטרת כידוע.

עאורות לילדים ונוער - ונשמרתם מאד לנפשותיכם

יעל ומיכל היו חברות טובות, ותמיד נראו ביחד. כשהיו בכיתה יב נסעו ביחד לבלות בחג הכליזמרים בצפת, ובילו שם שלושה ימים נהדרים. שתיהן ידעו שזו השנה האחרונה המשותפת שלהן, כי בשנה הבאה דרכיהן נפרדות; מיכל התנדבה לשירות הלאומי, ואילו יעל התגייסה לצבא. בדרכן הביתה, תוך כדי פטפוטי סרק והעלאת חוויות, סיכמו ביניהן לשמור על

קשר חם של פלאפונים, מכתבים וביקורים. אך, כנוהג שבעולם, שיגרת החיים לא פסחה עליהן; אחרי שתיים-שלוש שיחות טלפון שכחה יעל את מיכל, ומיכל אף היא לא טרחה לשמור על קשר הדוק.

בחלוף שנתיים, לאחר שיעל כבר השתחררה מהצבא, מצאה בדואר מעטפה. שם השולח: מיכל, ותו לא. ובמעטפה מכתב: "שלום יעל. זה זמן רב שניתק הקשר בינינו, לצערי הרב. פסטיבל הכליזמרים בצפת בעוד שבועיים העלה בי זיכרונות מתוקים. אולי תרצי לבוא אתי גם השנה לצפת?" מחשבותיה של יעל נדדו לימים ההם, לשיחות, למוסיקה, לריקודים, לקפיצות מבמה אחת לחברתה, מאירוע למשנהו....

עיניה חזרו לדף הניר: "רק רציתי לספר לך, שהשנה לא נוכל להשתולל כמו אז. נצטרך להסתפק בדיבורים ובמוסיקה, ולא בריצות וקפיצות. ניפגש בכיכר המגינים ביום שני. שלך, מיכל". בטח התחרדה, וכבר לא נאה לה לרקוד ולקפוץ. ואולי התחתנה, והיא בהריון?? ביום המיועד נטלה יעל מהוריה את מפתחות המכונית, ארזה תרמיל והצפינה לצפת. כדרכה, לא בחלה לנהוג גם במהירות של 120 קמ"ש, לעקיפות משאיות מעצבנות, שהרי מאחוריה כבר מאות שעות טיסה (נמוכה). כיכר המגינים היתה ריקה ושוממה, רק נערה יפה חיכתה שם, על כסא גלגלים. "כן", אמרה מיכל ומבטה מושפל, "לפני שנה נפצעתי בתאונת דרכים..."

תשובות ניתן לשלוח לבית המדרש אור שלום ת.ד. 88 קרית ארבע מיקוד 90100 **צאורות החידה השבועית**

- א. בחר לעצמו מיטה יפה, לא מיטת סדום לא עמוני היה, אף לא בן אדום.
  - שטח יצועו כמאית דונם ישן עליו רק אחד - לא דו-נמ.
  - ב. חבל לקח באירוע מסוים מאז על שמו האזור מקוים.
  - ג. למרות היעדר אמצעי קומוניקציה פשטה השמועה על פני כל הארץ. התרגשו כולם, זעו מתחת לארץ - לא עזרה להם שום מדיטציה
  - ד. מי זו הגברת ששינו לה האדרת. (אצל שכנינו, שאינם בני עבר קרויה היא דווקא ... על שמו של גבר).
- בשיכול אותיות - ביני ובינך מהו ממזרח וממערב עמים הר יקראו.

פ"ש מוקדשת לרפואת

יהודית בת מרים	יצחק בן ימנה	נגה בת סמדר	מתן בן יונית	יעל בת לאה
רינה תמר בת אסתר	מרינה בת סבטלנה	אפרת בת רבקה	גלעד בן אביבה	חנניה רפאל בן שולמית
אסתר בת חווה	מסעודי בת איז'ה	אלי'ה בן רבקה	חסיה בת ברטה	יפה רוחמה בת אסתר
יוחאי בן רחל	רונו בן מסעודי	ינון בן רבקה	פנינה בת רינה	רעננה בת אביגיל
עידו בן כהן	יעקב יוסף בן שרה	חן בת קרן	אלון בן יפה	יפה בת סולטנה
חיים ראובן בן אסתר	חגי רפאל בן ג'נט	איריס בת אידה	רעות בת אורנה	שמחה בת חנינה
משה בן דינה	אלחנן בן אביבה	טטיאנה בת אתיה		

השיעור השבועי בפרשת השבוע מתקיים בעז"ה
בכל יום חמישי בשעה 21:30
אצל משפחת צחור - הציבור מזמן.